

Mějte svého pejska rádi, on vám tu práci udělá!

Tato věta mi utkvěla v paměti. Byla jsem na své první výstavě a pozorovala dění v kruhu, než přijdu na řadu se svou fenou Citty. Pan rozhodčí právě nějakému psu zadal známku „dobry“. Okomentoval to, zdůvodnil, a na závěr řekl: „mějte svého pejska rád, on vám tu práci udělá“.

Ano, každý pes nemůže být šampionem krásy, to ale neznamená, že se nemůže skvěle uplatnit pracovně. Pro výmarského ohaře je to určitě důležitější, než sbírání výstavních ocenění. K tomu, aby ohař byl schopen plnit svoje pracovní povinnosti, je potřeba výcvik. Je na majiteli, aby ze svého svěřence vykřesal to nejlepší a vychoval parťáka, který mu bude dělat radost. Vždyť každý pes touží dělat svému pánovi radost!

Mnohým to však není dopřáno. A to tehdy, když touha po úspěchu je prvotním a v podstatě jediným hnacím motorem majitele. Bez ohledu na cokoliv je pes „trénován“ tak, až se svého pána bojí a odmítá s ním pracovat. Tehdy se sahá k náhradním řešením – psa na zkouškách vede partner dotyčného, případně nastupuje placený cvičitel. Když ani tohle nepomůže a úspěchy se nedostavují, stoupá nervozita a zvyšuje se tlak na ubohého psa. Samozřejmě jeho psychika trpí, protože to nechápe. Vždyť svého pána bezmezně miluje, snaží se, tak proboha PROČ?

Bohužel - čím dál častěji kolem sebe vidím ambiciózní „mistry světa amoleta“, kteří měli štěstí na prvního vlohového psa a hned poté nabyli přesvědčení, že už všechno o ohařích vědí, honí si na psu svoje ego a týrají ho, když výcvik nepostupuje podle představ. Asi bychom všichni měli dostat přednášku o tom, jaký je rozdíl mezi parforsním výcvikem a týráním. Mnozí v tom evidentně nemáme jasno.

Úplně nejhorší je ale podle mého skutečnost, že lidé, kteří vědí, vidí nevhodné metody výcviku, většinou mlčí a - nic neudělají. Mlčí ze strachu, aby se to nakonec neobrátilo proti nim (což se většinou stává), nebo z lhostejnosti, ... nebo nevím.

Když se mě lidé ptali na tajemství mých úspěchů, vždycky jsem odpovídala - mějte svého pejska rádi. Nikoliv opičí láskou. Snažte se svému psu porozumět minimálně tak, jak on se snaží porozumět vám.

Každopádně vím, že kdo má svého psa opravdu rád, zklamání se nedočká. Kéž by tomu bylo tak i naopak!